

[Jørgen Jensen.]

vi står uden tvivl over for at skulle indløse en del for længst forfaldne vekslers på visse sociale områder.

Jeg skal i øvrigt hilse fra en stor del af erhvervslivet og minde regeringen om, at der også kan foreligge den fare ved en stigende offentlig virksomhed, at staten i for høj grad bliver lønførende og kan være medvirkende til en lønglidning, der vil nedsætte erhvervenes konkurrenceevne.

Som konklusion vil jeg i øvrigt understrege, at det konservative folkeparti ikke er interesseret i eller ønsker at virke for, at den føromtalte procent, altså det offentlige andel af samfundsproduktionen, bliver høj eller stiger for stærkt og hurtigt.

Det forekommer naturligt i fortsættelse heraf kort at omtale de budgetoverslag, som finanslovsforslaget ledsages af, og som går frem til 1972-73. Det er fornuftigt på denne måde at „planlægge“ statens virksomhed for nogle år frem i tiden. Vi har ofte bevilingsmæssigt famlet os frem og ikke vidst, hvor vi kom hen efter vedtagelse af udgiftkrævende love. Nu kan vi så nogenlunde se, hvilke behov vi står overfor, og derved bedre vurdere mulighederne for at opfylde dem før eller senere. Selv om stignings-takten også i disse overslag er faldende, må vi indrømme, at det er høje krav, der stilles. Derfor er en prioritering absolut nødvendig, og mit parti vil gerne være med til at foretage en sådan. Også den bebudede perspektivprogrammering for de fjernere år er en fornuftig ting.

Jeg lægger vægt på, at alle disse overslag og planer ikke alene har et økonomisk og finansielt aspekt, men at de hviler på fysiske og materielle forudsætninger, såsom skøn over de kommende års elevantal, aldersforskydningerne, behov for hospitalspladser osv. Det er min tro, at både staten og erhvervslivet er interesseret i og kan få nytte af denne, skal vi sige milde planlægning. Det er et fortrinligt og righoldigt materiale, der her er udarbejdet. Det er åbenbart for alle, at samfundet i 1960erne er undergået

betydelige forandringer. Meget store dele af erhvervslivet og befolkningen er underkastet disse strukturændringer, som finder sted ved dynamikkens love. Denne tendens vil ikke alene fortsætte, men forstærkes i 1970-erne. Forandringen giver store muligheder for forbedringer og fremgang, men det kan samtidig være hårdt for mange at deltage i denne proces. Mit parti vil være med til at udnytte mulighederne for at få gode resultater ud af strukturændringerne, og vi vil bidrage til at løse de problemer, som undervejs opstår for mange mennesker; vi vil ikke sætte udviklingen i stå.

Det konservative folkeparti er helt enig med regeringen i, at et fast og stærkt grundlag skal til, hvis vi skal gøre os håb om at opnå en holdbar fremgang og vækst i samfundet. Derfor glæder vi os over den opnåede stabilisering og ønsker den fastholdt. Her spiller finansloven en meget fremtrædende rolle. Vi ønsker på dette grundlag at give den enkelte borger og den enkelte virksomhed så gode betingelser som vel muligt. Vi vil sætte vide rammer for borgernes selvvirksomhed og selvhjulpethed.

Damsgaard: Må jeg først give den oplysning, at jeg her i formiddags som formand for investeringsudvalget har bedt om, at udvalget må blive indkaldt til den 16. januar kl. 10 til samråd med økonomiministeren og finansministeren om de forelagte 4-årige budgetoverslag. Jeg vil nævne det her, for indkaldelsen er ikke foranlediget af hr. Lysholt Hansens bidske udfald i hans tale i dag.

Jeg vil gerne indlede mine bemærkninger her ved første behandling af det første finanslovsforslag, som trepartiregeringen har udarbejdet, med at citere nogle linjer fra den højtærede finansministers fremsættelsestale, bl. a. fordi de netop understreger kendsgerninger, som jeg på mit partis vegne ofte tidligere har fremhævet:

„Vi havde gennem den sidste halve snes år vænnet os til, at levefoden — og det var både den private og den offentlige — stadig blev sat i vejret.